

fig til Vedtagelsen af denne Lov, eller i alt Fald i det Udbalg, der var nedsat om Theaterloven, har ment, at disse Love vare saaledes byggede sammen, at den ene ikke godt kunde vedtages, uden at den anden eller en Del af den ogsaa blev det.

Klein: Jeg vil tillade mig at støtte den Fordring, som den ærede sidste Taler fremsatte, om Nødvendigheden af en Revision af Eftertryksloven. Det er jo en Ting, som blev bragt paa Bane allerede i det andet Thing, og jeg tør haabe, at naar det bliver en almindelig Anstuelse i begge Rigsdagens Afdelinger, at der trænges til en Revision af Eftertryksloven, vil man ogsaa kunne forvente, at den høitærede Indenrigsminister vil tage denne Opgave op. Der er anført forskjellige Grunde for, at det var ønskeligt at faae en Revision. Allerede dette, at Eftertryksloven nu bestaar af 4 Love, og at denne bliver den femte, kunde tale for at samle disse Bestemmelser, men negtes kan det heller ikke, at i mange enkelte Punkter trænger i og for sig Eftertryksloven i høj Grad til en Revision. Der er nævnt adskillige af den ærede sidste Taler, og der kunde vist føies endnu flere til. Jeg vil kun henlede Opmærksomheden paa en Ting, som man jo forøvrigt ogsaa i det andet Thing har havt Opmærksomheden noget henvendt paa, men uden, som det forekommer mig, at der gennem Forhandlingerne der er kommet Klarhed over dette Spørgsmaal. Det er Spørgsmaalet om anonyme og pseudonyme Forfatters Stilling — ikke i Henseende til Eftertryk, men i Henseende til Fortryk, Ophørelse af deres Arbejder, og nu efter den nye Lovs § 2 Dramatisering af deres Værker. Jeg antager, at man er gaaet ud fra i Lovforslagets § 1 saa vel som i dets § 2, at den Bestyttelse, som Talen er om der, maa komme anonyme og pseudonyme Forfattere tilgode, og ikke blot navngivne. Det kunde være et Spørgsmaal, om Loven om Eftertryk af 1857 virkelig i sine §§ 17 og 19 har tænkt paa anonyme Forfattere. Man kunde sige, at det var besynderligt, om man havde glemt de anonyme Forfattere, saa meget mere, som der i de foregaaende Paragrafer, navnlig § 6, er givet udtrykkelige Forskrifter for anonyme og pseudonyme Forfatters Skrifter, men paa den anden Side kan det heller ikke nægtes, at Reglerne, saaledes som de ere givne i §§ 17 og 19, ikke udenvidere passe paa anonyme og pseudonyme Forfattere. Og netop naar man i § 6 har anset det for nødvendigt at give en særlig Regel med Hensyn til anonyme For-

fattere i Modsetning til navngivne, og man ikke har givet særlige Regler for saadanne i §§ 17 og 19, kunde dette jo have sin Grund i, at man ikke havde tænkt paa anonyme og pseudonyme Forfattere i §§ 17 og 19. Bestemmelserne i de af mig nævnte Paragrafer give jo i Almindelighed den Regel, at man ikke har Lov til at tilegne sig eller paa utilbørlig Maade benytte en Forfatters Værker. Det maa man ikke gjøre i Forfatterens levende Live, og man maa heller ikke gjøre det i en vis Arrække efter hans Død. Naar man har at gjøre med navngivne Forfattere, er det let at udfinde, hvilket Tidsrum der er Spørgsmaal om: det er 30 Aar efter Forfatterens Død; men naar man ikke kender Forfatterne, veed jeg oprigtig talt ikke, hvorledes man skal udfinde, hvilket Tidspunkt der er Spørgsmaal om. Der er derfor ogsaa i Eftertrykslovens § 6 givet en særegen Regel, idet man nemlig der ikke regner det beskyttede Tidsrum fra Forfatterens Død, men regner det fra den sidste Udgaves Udkommen. Der er et fast Punkt at gaa ud fra, men man har intet fast Udgangspunkt i en ubekendt, en uavngiven Forfatters Død; thi man ved jo ikke, naar denne Død er indtruffen. Naar man ikke desto mindre har affattet §§ 17 og 19 i Eftertryksloven og §§ 1 og 2 i det foreliggende Lovforslag saaledes, at man ganske i Almindelighed siger, at man ikke maa gjøre dette eller hint uden Forfatternes Samtykke, saa føler jeg mig overbevist om, at det er Meningen, at disse Bestemmelser ogsaa skulle bringes til Anvendelse lige overfor anonyme og pseudonyme Forfattere. Men dersom man forstaaer det saaledes — og saaledes maa man forstaa det, naar man ikke vil blive uretsfærdig mod de vedkommende Forfattere, og berøbe dem den literære Eiendomsret, som de have ligesaa fuldt som de navngivne Forfattere — kommer man ind i andre meget abnorme Forhold. En navngiven Forfatter har Bestyttelse i dette Tidsrum fra hans Død, men da man ikke kan oplyse Dødsøjeblikket for en uavngiven Forfatter, maatte Resultatet saavel af Eftertryksloven af 1857 som af §§ 1 og 2 i det foreliggende Lovforslag, naar de anses for at være anvendelige paa anonyme Forfattere, blive dette, at de anonyme Forfattere i Grunden havde Bestyttelse i al Egnhed; og det kan jo dog paa den anden Side ikke være Meningen, thi saa faae de jo en langt videregaaende Bestyttelse end navngivne Forfattere. Med andre Ord: Der trænges til en klar Bestemmelse om, hvorledes Forholdet er med Hensyn til de anonyme Forfattere. Holder man sig til Ordene, maatte man